

Arrest

nr. 43 647 van 20 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Mechelen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Mechelen van 11 februari 2010 tot niet inoverwegingneming van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. DAUO, die loco advocaat B. DE KEYSER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2009 dient verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker verklaart te verblijven op het adres X.

Op 8 februari 2010 stelt de lokale politie een verslag op waaruit blijkt dat een inspecteur en een agent zich op 6 februari 2010 en op 7 februari 2010 naar het desbetreffende adres hebben begeven, dat verzoeker niet aanwezig is en niet kan worden aangetroffen, dat verzoeker niet in aanmerking komt wegens geen bewoning op dat adres.

Op 11 februari 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Mechelen de beslissing tot niet inoverwegingneming van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

“BESLISSING TOT NIET INOVERWEGINGNEMING

Van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*De genaamde / de persoon die verklaart te heten B.S. (naam en voornaam),
van Marokko nationaliteit,
geboren te (...), op (in) (...)*

heeft zich op 06.12.2009 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: H.C. 17 (bus onbekend) – 2800 Mechelen.

Uit de controles op 06/02/2010 en 07/02/2010 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

“Eerste middel: schending van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van Administratieve akten, artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en het verwijderen van vreemdelingen:

Aangezien in de uiteenzetting geformuleerd door de Burgemeester van de Stad Mechelen gesteld wordt dat er een woonstcontrole zou plaatsgevonden op het adres te 2800 Mechelen, H. C. 17 bus 005 op datum van 06/02/2010 en 07/02/2010;

dat men echter nooit enig bericht nagelaten heeft als men zou langsgegaan zijn op het adres te 2800 Mechelen, H. C. 17 bus 005 en zulks niet de normale gang van zaken kan genoemd worden;

dat men alleszins na een tweede of een derde controle een bewijs had moeten achter laten dat men langsgekomen was en dat men verzoeker niet had thuis gevonden waarna hij verzocht werd om zelf contact op te nemen met de diensten van de politie hetgeen echter niet gebeurd is;

dat als men de toestand ter plaatse meer had nagegaan en men bijvoorbeeld bij de burens was langsgegaan men zeker tot een andere beslissing zou zijn gekomen;

dat het verzoekschrift tot regularisatie reeds op datum van 06/12/2009 overgemaakt werd aan de diensten van de Stad Mechelen, doch nadien er moeilijkheden gekomen waren met het feit dat de aangegeven woonst van verzoeker in eerste instantie een woning was van de Mechelse Goedkope Woning en men aldaar niet aanvaarde dat wanneer men niet ingeschreven was in het bevolkingsregister men daar kon verblijven en er dan ook geen attest van verblijf kon worden overgemaakt;

dat om deze redenen verzoeker verkoos om opnieuw zich te vestigen op het adres te 2800 Mechelen, H. C. 17 bus 005 en zulks medegedeeld werd aan de diensten van de Stad Mechelen op 26/01/2010;

dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen elementen te verifiëren en daarvoor haar toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht;

dat de bestreden beslissing dan ook getroffen werd op basis van een bijzonder mank samengesteld en onvolkomen dossier manifest in strijd met de norm van de draagkrachtige motivering en zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd. dat dit middel gegrond is."

en

"Tweede middel: schending van de zorgvuldigheidsplicht:

Aangezien uit het hogervermelde duidelijk gebleken is dat de verantwoordelijke van de Burgemeester van de Stad Mechelen niet de nodige controles of alleszins nagelaten heeft om een bericht achter te laten waarbij verzoeker ervan op de hoogte gebracht werd dat men langsgesproken was en dat men hem niet had kunnen aan treffen;

dat immers van een Stadsbestuur mag verwacht worden dat wanneer men na een tweede of derde controle niemand zou thuis vinden men een papier zou achter laten waarbij men verzoeker zou uitnodigen om zichzelf aan te bieden bij de Diensten van de Politie om hen een duidelijke uitleg te verschaffen hetgeen echter niet gebeurde;

dat er echter meer is bij de diensten van de Politie te Mechelen zoals mag blijken uit het krantenknipsel uit de Metro dd. 22/02/2010;

dat in dit artikel melding gemaakt wordt van het feit dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid Dhr. WATHELET een onderzoek is opgestart naar het feit dat er in Mechelen opmerkelijk veel weigeringen hebben plaatsgevonden, namelijk 47% van de aanvraagformulieren tot het bekomen van een regularisatie werden niet aanvaard;

dat zulks echter zeer eigenaardig voor kwam bij de Minister en er dan ook door hem een onderzoek werd bevolen naar deze grote graad van niet in overwegingneming en afwijzing van het verzoekschrift;

dat dan ook alleszins de resultaten van dit onderzoek dienen afgewacht te worden alvorens men verder uitspraak kan doen in deze aangelegenheid;"

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd en dit minstens evenredig met het belang van de beslissing. Verwerende partij stelt dat het al dan niet in overweging nemen van een aanvraag tot regularisatie op basis van een woonstcontrole voortspuit uit een norm van objectief recht zodat verwerende partij de vooropgestelde voorwaarden in acht dient te nemen en bijgevolg haar beslissing rechtsgeldig heeft genomen. Verwerende partij duidt erop dat er ten aanzien van verzoeker een "bijlage 2" werd opgemaakt die werd verstuurd naar verzoekers raadsman. Verder merkt verwerende partij op dat de lokale politie twee woonstcontroles heeft verricht, namelijk op 6 en 7 februari 2010, doch dat bij geen van beide het effectief verblijf van verzoeker kon worden vastgesteld. Verwerende partij duidt erop dat deze documenten samen met de bestreden beslissing aan verzoeker werden overgemaakt en dat deze zich tevens integraal in het administratief dossier bevinden, dat bovendien steeds ter inzage kan worden geraadpleegd. Verwerende partij stelt bijgevolg dat verzoeker voldoende mogelijkheden had om zich in kennis te stellen van de juridische en feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State betreffende de formele motiveringsverplichting, meent verwerende partij dat de door haar gemotiveerde overweging die, samen met de vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, de motivering van de bestreden beslissing uitmaakt, volstaan om de bestreden beslissing ten genoegen van recht met motieven te onderbouwen. Verwerende partij benadrukt dat de overwegingen van de bestreden beslissing verzoeker toelaten te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag tot regularisatie niet in overweging werd genomen zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Verwerende partij acht het middel van verzoeker niet ernstig, minstens ongegrond.

Betreffende het tweede middel van verzoeker repliceert verwerende partij dat verzoeker ten onrechte stelt als zou de gemachtigde van de burgemeester van de stad Mechelen niet de nodige controle of alleszins niet het nodige aantal controles zou hebben verricht. Verwerende partij duidt erop dat uit het verslag van de lokale politie blijkt dat uitdrukkelijk wordt vermeld dat op 6 februari 2010 een controle werd verricht door inspecteur H.A. en op 7 februari 2010 een controle werd verricht door inspecteur V.C. en agent F.H. Verwerende partij merkt op dat verzoeker geen concreet element aanhaalt waarmee verwerende partij zogenaamd rekening had moeten houden bij het motief dat bij geen van beide controles de aanwezigheid van verzoeker kon worden vastgesteld. Verwerende partij herhaalt dat de door haar gemotiveerde overweging die, samen met de vermelding van de toepasselijke wetsbepaling,

de motivering van de bestreden beslissing uitmaakt, volstaan om de bestreden beslissing ten genoegen van recht met motieven te onderbouwen en is van mening dat verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins aannemelijk maakt. Verwerende partij acht het tweede middel van verzoeker niet ernstig, minstens ongegrond.

2.3. In de repliekmemoirie repliceert verzoeker het volgende.

*“Dat verder concludant wenst melding te maken van het feit dat er op 22/02/2010 een artikel verschenen is in de Metro waarin gesteld wordt dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid een onderzoek gestart was tegen de Stad Mechelen gezien hij het zeer eigenaardig vond dat er 47% van de dossiers tot regularisatie in Mechelen afgewezen werden op basis van de negatieve woonstcontrole en zulks toch niet strookt met de normale percentage van weigeringen op basis van de woonstcontrole;
Dat dan ook de resultaten van dit onderzoek door de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dient te worden afgewacht alvorens ten gronde enige beslissing kan genomen worden;”*

Voor het overige volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.4. Er wordt opgemerkt dat daar het tweede middel van verzoeker op het eerste middel voortbouwt, beide voor een goed begrip van volgende analyse samen worden behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit de controles van 6 en 7 februari 2010 blijkt dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven adres woont.

In de mate waarin verzoeker stelt dat de gemachtigde van de burgemeester niet de nodige controles heeft verricht of alleszins nagelaten heeft om een bericht achter te laten waarbij verzoeker ervan op de hoogte gebracht werd dat men langsgesproken was en dat men hem niet had kunnen aantreffen en hierbij kritiek uit betreffende de formele motiveringsverplichting, wordt opgemerkt dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk als algemene regel vooropstelt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt het hem in buitengewone omstandigheden evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in België.

De Raad benadrukt dat een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, slechts kan aangevraagd worden bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft zoals uitdrukkelijk vermeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Indien een burgemeester bijgevolg vaststelt dat een aanvrager niet op het grondgebied van zijn gemeente of stad verblijft, is de aanvraag niet rechtsgeldig ingediend en dient hij de aanvrager hiervan in kennis te stellen. Dienvolgens kan verzoeker niet dienstig aanvoeren als zou hij niet op de hoogte zijn geweest van het feit dat naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet woonstcontroles zullen worden verricht. Tevens wordt verwezen naar punt 2.5. en volgende van dit arrest.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.5. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betwist het feit dat er een woonstcontrole zou hebben plaatsgevonden op het door hem opgegeven adres op 6 en 7 op februari 2010. Verzoeker wijst er hierbij op dat nooit enig bericht werd nagelaten dat men was langsgeslagen en is van mening dat van een stadsbestuur na een tweede of derde woonstcontrole kan verwacht worden enerzijds een bewijs na te laten en anderzijds, naar aanleiding van verzoekers afwezigheid, verzoeker uit te nodigen zelf contact op te nemen met de diensten van de politie om een duidelijke uitleg te verschaffen omtrent zijn afwezigheid. Verzoeker benadrukt dat dit echter niet is gebeurd. Verzoeker houdt tevens voor dat indien werd langsgeslagen bij de burens, er zeker tot een andere beslissing zou zijn gekomen. Verzoeker stelt dat het duidelijk is dat verwerende partij niet de nodige controle heeft gedaan of alleszins heeft nagelaten om een bericht achter te laten waarbij verzoeker ervan op de hoogte werd gebracht dat men was langsgeslagen en hem niet heeft kunnen aantreffen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betwist dat er een woonstcontrole zou hebben plaatsgevonden op het door hem opgegeven adres op 6 en 7 op februari 2010 of dat hij hiervan geen kennis zou hebben gehad, of nog hiervan in kennis diende te worden gesteld. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar een controle op 6 en 7 februari 2010. In het administratief dossier bevindt zich een politioneel verslag opgesteld door de politiecommissaris en een inspecteur van politie van 8 januari 2010, vergezeld van een verslag *“adrescontrole artikel 9bis”* opgesteld door een inspecteur van politie en een verslag *“uitnodiging artikel 9bis”* opgesteld door een inspecteur van politie, beide daterend van 7 februari 2010. Verzoeker was door de bestreden beslissing op de hoogte van deze controles van zijn verblijfplaats op 6 en 7 februari 2010 en kon bovendien inzage vragen in deze verslagen. Hij kan bijgevolg niet voorhouden dat hij geen kennis had van voormelde controles, noch dat hij hiervan diende in kennis te worden gesteld. Daarenboven kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat hij betwist dat voormelde controles hebben plaatsgevonden.

Waar verzoeker voorhoudt dat indien bij de burens werd langsgeslagen, zeker tot een andere beslissing zou zijn gekomen, dient opgemerkt te worden dat uit het politioneel verslag van 8 januari 2010, zoals het zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat de inspecteur en de agent van politie het volgende verklaren: *“Betrokkene afwezig / niet aangetroffen. Wij betreden het appartementsgebouw. Wij kloppen en bellen op alle deuren aan. Wij krijgen geen reactie. (...)”* en *“betrokkene is afwezig / niet aangetroffen. Op alle vertrekken aangebeld doch geen reactie”*. Hieruit volgt dat de lokale politie ter gelegenheid van de woonstcontrole op 6 en 7 februari 2010 wel degelijk bij de burens te rade is gegaan. Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat een positief gevolg zou worden gegeven aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indien de lokale politie ter gelegenheid van de woonstcontrole bij de burens zou zijn langsgeslagen.

Dienvolgens steunt de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven adres verblijft, op de gegevens van het administratief dossier. De gemachtigde van de burgemeester is in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing gekomen.

In de mate waarin verzoeker de inhoud van het verslag van de lokale politie zou betwisten, staat het hem vrij om een procedure te starten waarin dit politieverlag van valsheid wordt beticht. Het komt echter niet toe aan de Raad om in het kader van zijn annulatiebevoegdheid uitspraak te doen over de inhoud van een politieverlag.

2.6. Verzoeker zet in het verzoekschrift tevens uiteen dat de door hem opgegeven woonst in eerste instantie een woning betrof van de Mechelse Goedkope Woning, alwaar niet werd aanvaard dat verzoeker er verbleef zonder te zijn ingeschreven in het bevolkingsregister. Verzoeker stelt dat er bijgevolg geen attest van verblijf kon worden overgemaakt en dat hij zich om deze reden heeft gevestigd op het adres H.C. 17 bus 005 te Mechelen. Verzoeker houdt voor dat deze adreswijziging aan de diensten van de stad Mechelen werd meegedeeld op 20 januari 2010. Verzoeker voegt ter staving hiervan een schrijven van zijn raadsman van 26 januari 2010 in bijlage bij het verzoekschrift.

Waar verzoeker hierbij lijkt te pogen aannemelijk te maken dat hij wel degelijk op het desbetreffende adres, zijnde H.C. 17, te Mechelen woont, dient opgemerkt te worden dat het door verzoeker opgegeven adres, zijnde H.C. 17, te Mechelen, niet ter betwisting staat en dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de woonstcontroles door de lokale politie op 6 en 7 februari 2010 op het voormeld adres hebben plaatsgevonden. Dit argument van verzoeker brengt slechts bij dat verzoeker is verhuisd, dat hij het voormelde adres heeft opgegeven en ter kennis heeft gebracht van de stad Mechelen en dat verzoeker bij deze louter heeft verklaard er feitelijk te verblijven. Verzoeker kan hiermee niet aantonen dat de vaststellingen in de bestreden beslissing, die steunen op het verslag van de lokale politie, steunen op een niet correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot stand zijn gekomen.

2.7. Verzoeker stelt dat er bij de diensten van de Politie van Mechelen *“meer is”* en duidt hierbij op een krantenartikel dat werd gepubliceerd in Metro op 22 februari 2010 waarin wordt gesteld dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een onderzoek is gestart naar het feit dat er in Mechelen opmerkelijk veel weigeringen hebben plaatsgevonden van aanvragen tot regularisatie en er een grote graad van niet inoverwegingneming bestaat. Verzoeker voegt dit krantenartikel in bijlage bij het verzoekschrift.

Vooreerst merkt de Raad op dat voormeld krantenartikel dateert van 22 februari 2010, daar waar de bestreden beslissing werd genomen op 11 februari 2010. De Raad benadrukt dat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze omstandigheden en het bijgebrachte stuk, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat verzoeker zich aan de hand van de verwijzing naar de problematiek die wordt uiteengezet in voormeld krantenartikel, beperkt tot het uiten van een blote bewering en loze beschuldigingen waarbij hij nalaat met concrete gegevens te verduidelijken op welke wijze dit betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker kan hiermee niet aantonen dat de vaststellingen in de bestreden beslissing, die steunen op het verslag van de lokale politie, steunen op een niet correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot stand zijn gekomen.

Waar verzoeker de Raad er hierbij om verzoekt *“te zeggen voor recht dat er dient gewacht te worden op de resultaten van het onderzoek hetwelk ingesteld werd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid naar aanleiding van de hoge graad van afwijzingen bij de stad Mechelen”*, kan verzoeker aldus niet worden gevolgd.

Verzoeker toont niet aan dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

2.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift hierbij het volgende stelt: *“dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen*

elementen te verifiëren en daarvoor haar toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht”, dient het volgende te worden opgemerkt.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen, maar houdt hij een wettigheidstoezicht. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van de juiste feiten of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn om aan de hand van zijn betoog zijn aanvraag door de Raad te laten heronderzoeken, dient te worden opgemerkt dat het niet aan de Raad toekomt om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.9. Verzoeker voert de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de burgemeester de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking van de middelen is gebleken dat de gemachtigde van de burgemeester op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste en tweede middel van verzoeker zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET